

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: M. K.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023, č. j. JMK 98446/2023, sp. zn. S-JMK 95540/2023/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 27. 6. 2023, č. j. JMK 98446/2023, sp. zn. S-JMK 95540/2023/OD/VW, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **13 200 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný rozhodl o odvolání společnosti *A. XX, s. r. o., IČO: X, sídlem X, X, X* (dále jen „podatelka“), v řízení, kde byl účastníkem řízení v pozici přestupce žalobce jako fyzická osoba tak, že odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 27. 2. 2023, č. j. ODSČ-35613/22-55, sp. zn. ODSČ-

35613/22-DUJ/V (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl podle § 92 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. BMW, RZ: X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V daném případě bylo Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ulice Húskova 45 v Brně dne 30. 9. 2021 ve 23:41 hod. zjištěno porušení pravidel silničního provozu shora uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Řidič vozidla, který není znám, nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky č. B 28 „Zákaz zastavení“ tím, že v místě neoprávněně zastavil.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný vymezil podstatu věci a zkonstatoval obsah rozhodnutí o přestupku. Posléze se zabýval posouzením přípustnosti odvolání, přičemž dospěl k závěru, že odvolání není přípustné.
4. Žalovaný zdůraznil, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež bylo žalobci doručeno fikcí dne 13. 3. 2023, podala dne 27. 3. 2023 podatelka prostřednictvím své datové schránky odvolání. Součástí podaného odvolání však nebyla plná moc ani jiné zmocnění či pověření, na základě něhož by byla podatelka oprávněna činit úkony v řízení jménem žalobce. Správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 22. 5. 2023 vyzval jak podatelku (údajného zmocněnce), tak i žalobce (zmocnitele) k doplnění příslušného dokladu prokazujícího zmocnění, k čemuž jim stanovil lhůtu pěti dnů od doručení usnesení. Podatelka však na výzvu nijak nereagovala a ani žalobce žádné zmocnění nedoložil.
5. Ze spisového materiálu plyne, že v rámci řízení nebyla podatelkou ani žalobcem doložena plná moc, a to ani na výzvu, jež byla podatelce prokazatelně doručena do datové schránky dne 22. 5. 2023 a žalobci dne 5. 6. 2023 uplynutím fikce doručení. Z této skutečnosti vyplývá, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podané dne 27. 3. 2023 podatelkou není přípustné, jelikož bylo podáno subjektem, který k tomu nebyl oprávněn.
6. S ohledem na marné uplynutí odvolací lhůty tudíž nabylo prvostupňové rozhodnutí dne 29. 3. 2023 právní moci, přičemž žalovaný neshledal naplnění potřebných předpokladů pro zahájení přezkumného řízení.
7. Na základě uvedených úvah žalovaný rozhodl tak, jak uvedl ve výroku napadeného rozhodnutí, a odvolání pro nepřípustnost zamítl.

III. Žaloba

8. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož odvolání podal on sám, a nikoliv podatelka. Jakkoliv žalobce k podání odvolání užil datovou schránku podatelky,

je třeba takový způsob doručení odvolání považovat za dostačující. Žalobce vycházel z toho, že jestliže podání učiní prostřednictvím svých přístupových údajů k datové schránce podatelky, v níž je jediným jednatelem, je dostatečně autorizován. Svou úvahu přitom opírá o stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015.

9. Současně žalobce namítal, že na výzvu správního orgánu I. stupně reagoval. I když nepředložil plnou moc, své odvolání vytiskl, vlastnoručně podepsal a provedl jeho autorizovanou konverzi, aby na jeho podpis mohlo být pohlíženo jako na originální. I pokud tedy žalovaný na odvolání hleděl jako na podané podatelkou, jež nepředložila plnou moc ve věci, měl přihlídnout k tomu, že odvolání bylo podepsáno samotným žalobcem, jelikož bylo ve stanovené lhůtě předloženo doplněné právě o žalobcův vlastnoruční podpis. V tomto ohledu žalobce odkázal na judikaturu Ústavního i Nejvyššího správního soudu.
10. Žalobce upozornil, že pokud správní orgán vyzývá postupem dle § 37 odst. 3 s. ř. k odstranění vady podání a tato je ve stanovené lhůtě odstraněna, hledí se na podání, jako by bylo perfektní od samého počátku. Proto bylo na odvolání potřeba hledět tak, jako by na něm byl vlastnoruční žalobcův podpis (zkonvertovaný do elektronické podoby) již od samého počátku.
11. Pro uvedená pochybení žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Ve svém **vyjádření** ze dne 5. 9. 2023 žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci. Současně připomněl, že oprávnění k přístupu do datové schránky podatelky, jež navíc ani dle jména není osobou shodnou s žalobcem, nebylo nikým doloženo. Žalobcem odkazovaná judikatura je pak zcela nepřipadná, protože se vztahuje na typově odlišnou situaci. V nyní posuzované věci totiž nebyla podatelka ve vztahu k žalobci zmocněncem.
13. V **replíce** ze dne 29. 9. 2023 žalobce vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného, že oprávnění k přístupu do datové schránky podatelky nijak nedoložil. V této souvislosti upozornil na dikci § 8 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), podle kterého je k přístupu do datové schránky právnické osoby vždy oprávněn její statutární orgán. Jelikož pak byl žalobce dle údajů v obchodním rejstříku v době podání odvolání jediným členem statutárního orgánu (jednatelem) podatelky, je jisté, že podání mohl učinit pouze on.
14. Žalovaný ponechal zcela bez vyjádření a pominul, že žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně reagoval jiným způsobem, jímž absenci podpisu na podání konvalidoval. Žalobce totiž reagoval zasláním podání totožného obsahu s připojeným vlastnoručním podpisem, jenž byl elektronicky zkonvertován příslušnou autoritou provádějící konverzi. S ohledem na to, že svůj vlastnoruční podpis připojil ve lhůtě určené prvostupňovým orgánem, byla vytýkaná vada podání zhojena.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dané rozhodnutí

bylo žalobci dle údajů uvedených na doručence doručeno fikcí dne 13. 3. 2023. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno odvolání ze dne 24. 3. 2023, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 27. 3. 2023, jež však bylo odesláno z datové schránky podatelky – společnosti *A. R. K., s. r. o.* Poněvadž odvolání nepodal žalobce, jenž byl jediným účastníkem řízení, vyzval prvostupňový orgán usnesením ze dne 22. 5. 2023 současně žalobce i podatelku, aby ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy předložili plnou moc prokazující oprávnění podatelky podat jménem žalobce odvolání. Předmětná výzva byla žalobci doručena fikcí dne 5. 6. 2023, podatelce potom prostřednictvím datové schránky dne 22. 5. 2023.

16. V reakci na výzvu sice podatelka ani žalobce potřebné zmocnění nedoložili, ovšem dne 26. 5. 2023 bylo prvostupňovému orgánu z e-mailové adresy mibailpronco@gmail.com doručeno podání (odvolání) ze dne 24. 3. 2023 svým obsahem zcela totožné s odvoláním doručeným dne 27. 3. 2023 z datové schránky podatelky. Navíc však bylo opatřeno vlastnoručním podpisem žalobce a zároveň elektronicky podepsáno subjektem oprávněným k provádění konverze dokumentů do elektronické podoby (Českou poštou, s. p., pracoviště Praha 6). Po obdržení tohoto podání postoupil prvostupňový orgán správní spis společně se svým stanoviskem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí o odvolání.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
19. Krajský soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
20. Žaloba je důvodná.
21. Žalobce předestřel celkem dvě argumentační linie, proč se žalovaný musel odvoláním zabývat meritorně a nemohl jej zamítnout jako nepřípustné ve smyslu § 92 odst. 1 věty první s. ř. Předně argumentoval tím, že třebaže bylo odvolání podáno prostřednictvím datové schránky podatelky (právnícké osoby), je nutné na odvolání hledět jako na učiněné jím osobně, jelikož jako jediný jednatel podatelky to byl pouze on, kdo měl k datové schránce v rozhodný okamžik přístup.
22. Podle § 8 odst. 3 zákona o elektronických úkonech platí: „*K přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby nebo člen statutárního orgánu právnické osoby, pro niž byla datová schránka zřízena.*“ Podle § 18 odst. 1 a 2 téhož zákona dále platí: „*Fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky.*“ *Úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky*

má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.“

23. Podle § 37 odst. 4 s. ř. platí: „*Podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*“
24. Krajský soud nemohl ponechat bez povšimnutí, že se argumentace žalobce zakládá na stanovisku pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015, dostupného na www.nsoud.cz (dále jen „stanovisko“). V tom Nejvyšší soud s ohledem na dosavadní nejednotnou praxi soudů nižší instance v otázce podání činěných v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě ve snaze *pro futuro* zajistit jednotný postup v této oblasti zevrubně a komplexním způsobem objasnil stěžejní aspekty dané problematiky a upozornil na případná rizika a úskalí, která jsou s institutem elektronických podání (vč. podání prováděných datovými schránkami) z povahy věci spojena. V rámci stanoviska pak žalobce konkrétně odkazoval na pasáž (odpovídající bodu 38 stanoviska), dle níž: „*[...] Podání u soudu lze učinit prostřednictvím ISDS nejen z datové schránky toho, o jehož procesní úkon jde, ale z jakékoliv datové schránky, do níž má jednající osoba přístup nebo do níž jí bude umožněn takový přístup, byť rozhodně nejde o primární účel datových schránek, které slouží zejména k činění úkonů vůči orgánům veřejné moci osobami, pro které byla datová schránka zřízena, a k doručování úkonů orgánů veřejné moci těmto osobám (viz výše právní větu pod bodem IV. tohoto stanoviska).*“ Z toho žalobce dovozuje, že odešle-li podání z cizí datové schránky, do které má přístup jako jediná oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, je třeba takové podání automaticky přisuzovat právě jemu. Takový výklad však dle zdejšího soudu přímo odporuje dalším závěrům vyjádřeným ve stanovisku, neboť zcela opomíjí a nebere v potaz řadu specifík a jedinečných situací vyplývajících z použití cizí datové schránky, jak je podrobně „rozebral“ Nejvyšší soud.
25. Na tomto místě krajský soud uvádí, že ani při užití pouhého jazykového výkladu sloužícího zpravidla jen k prvotnímu přiblížení k aplikované právní normě (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97; nález je dostupný na www.usoud.cz), nelze dospět k závěru, že pokud osoba k podání adresovanému orgánu veřejné moci využije datovou schránku cizího subjektu, je takové podání přičitatelné právě jí jakožto podateli, a nikoliv subjektu, kterému byla datová schránka zřízena. V žalobcem odkazovaném bodě citovaného stanoviska totiž Nejvyšší soud hovoří pouze o tom, že podání učiněné prostřednictvím informačního systému datových schránek (ISDS) z cizí datové schránky možné je, tj. s ohledem na podstatu a principy, na nichž je systém datových schránek vystavěn, není takový postup vyloučen. Nic však již neříká o tom, komu je potřeba příslušné podání přičítat. Jinými slovy řečeno, pokud Nejvyšší soud (shodně jako i Ústavní soud – viz např. nález ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 3042/14, či Nejvyšší správní soud – viz např. rozsudek ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 22/2018-30; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) shledal zasílání podání prostřednictvím cizích datových schránek (datových schránek náležejících osobám odlišným od podatele) obecně přípustným, nelze z toho mechanicky dovozovat, že je každé takto učiněné podání automaticky přičitatelné osobě podatele.

26. Jak vysvětlil Nejvyšší soud ve svém stanovisku, v případě, kdy podatel k zaslání podání využije cizí datovou schránku, je pro posouzení otázky přičitatelnosti podání rozhodné, zda a jakým způsobem (resp. formou) bylo předmětné podání podepsáno. Právě existence a forma podpisu totiž s dostatečnou jistotou určuje, jestli lze na podání hledět tak, jako by bylo učiněno přímo podatelem, či je naopak třeba jej s ohledem na tzv. fikci podpisu ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech přičítat držiteli (majiteli) datové schránky. V tomto ohledu přitom Nejvyšší soud ve svém stanovisku vymezil tři v úvahu připadající situace:

a) žádná část datové zprávy není podepsána elektronickým podpisem žádného typu – v takovém případě se datová zpráva považuje za podanou osobou autentizovanou systémem datových schránek. Jde-li o osobu, pro níž byla zřízena datová schránka, jde o perfektní podání v elektronické podobě (§ 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech);

b) některá část datové zprávy (typicky např. příloha) je podepsána uznávaným elektronickým podpisem – v takovém případě se tato část datové zprávy považuje za perfektní elektronické podání učiněné tou osobou, která k němu připojila svůj uznávaný elektronický podpis [§ 6 zákona č. 297/2016 Sb. o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 297/2016 Sb.“)];

c) některá část datové zprávy je podepsána jiným než uznávaným elektronickým podpisem jiné osoby, než pro kterou je datová schránka zřízena (typicky jednoduchým nebo zaručeným elektronickým podpisem) – v takovém případě se tato část datové zprávy považuje za vadné elektronické podání osoby, která připojila svůj elektronický podpis. Proto toto podání v elektronické podobě je třeba v soudním řízení podle § 42 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve lhůtě doplnit listinným originálem nebo elektronicky, tj. podáním s uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo autentizovaným prostřednictvím systému datových schránek (§ 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech); v opačném případě se k takovému podání nepřihlíží.

27. Jednoduchým elektronickým podpisem má přitom Nejvyšší soud ve svém stanovisku na mysli elektronický podpis ve smyslu čl. 3 bodu 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 23. července 2014 č. 910/2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (tzv. *nařízení eIDAS*). Jedná se o data v elektronické podobě, jež jsou připojena k jiným datům v elektronické podobě nebo jsou s nimi logicky spojena a která podepisující osoba používá k podepsání. Takovým podpisem je i prosté uvedení jména a příjmení v elektronické zprávě.

28. Procesní situace v nyní souzené věci odpovídá typové situaci ad c), neboť podání označené jako „*Odvolání proti rozhodnutí o vině*“ ze dne 24. 3. 2023, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 27. 3. 2023, bylo odesláno z datové schránky podatelky a současně bylo opatřeno jednoduchým elektronickým podpisem žalobce – tj. obsahovalo jeho jméno a příjmení (M. K.). V souladu se závěry citovaného stanoviska tedy šlo o vadné elektronické podání žalobce, u něhož se vyžaduje, aby bylo ve lhůtě stanovené příslušným procesním právním předpisem doplněno některou z kvalifikovaných (privilegovaných) forem, jinak se k němu nepřihlíží. Jakkoliv přitom Nejvyšší soud své úvahy odpovídající procesní situaci ad c) činil ve vztahu k § 42 odst. 2 o. s. ř., lze jeho závěry aplikovat i v rámci správního řízení, jelikož s. ř. zakotvuje v ustanovení § 37 odst.

4 obsahově totožnou úpravu (v podrobnostech k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2023, č. j. 39 Af 1/2023-31; obdobně i recentní rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2024, č. j. 31 A 95/2023-33).

29. Z hlediska posouzení přípustnosti (včasnosti) odvolání tedy bylo třeba zodpovědět otázku, zda bylo odvolání ve stanovené lhůtě odpovídajícím způsobem potvrzeno (doplněno). Jinými slovy, správní orgány byly povinny zabývat se tím, zda žalobce své odvolání trpící vadou nedostatku formy včas konvalidoval tím, že jej potvrdil v pětidenní lhůtě podle § 37 odst. 4 s. ř. některým ze způsobů předpokládaných ve větě první tohoto ustanovení, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě (opatřené uznávaným elektronickým podpisem). Touto otázkou se však žalovaný ani prvostupňový orgán vůbec nezaobírali. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně (v rozporu se stanoviskem Nejvyššího soudu) dospěl k závěru, že odvolání doručené správnímu orgánu I. stupně dne 27. 3. 2023 bylo podáno osobou neoprávněnou (podatelkou), protože bylo zasláno z její datové schránky a podatelka ani žalobce na výzvu prvostupňového orgánu nepředložili plnou moc dokládající zmocnění ve věci. Z důvodu nesprávného právního posouzení nastalé procesní situace se potom žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí věnoval výhradně otázce nedostatku procesní legitimace podatelky k podání odvolání, aniž by se vyjádřil k tomu, zda bylo (formálně nedokonalé) odvolání žalobce ve stanovené lhůtě kvalifikovaným způsobem potvrzeno či nikoliv.
30. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl zdejší soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, jakož i usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123). Nepřezkoumatelnost přitom představuje závažnou vadu rozhodnutí, k níž je správní soud povinen přihlédnout i bez námitek účastníka řízení z úřední povinnosti (*ex officio*). Pokud je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, je příslušný správní soud povinen takto vadné rozhodnutí zrušit a vrátit věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.
31. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani v náznacích patrné, jakým způsobem žalovaný posoudil otázku případného potvrzení odvolání žalobce postupem podle § 37 odst. 4 s. ř. V této souvislosti se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí především nijak nevypořádal s tím, zda původní odvolání doručené dne 27. 3. 2023 mohlo být dodatečně účinně zhojeno podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 26. 5. 2023. Ten den bylo na sběrný e-mail prvostupňového orgánu doručeno podání (odvolání) o zcela totožném obsahu doplněné o žalobcův vlastnoruční podpis a zkonvertované do elektronické podoby subjektem oprávněným k provádění elektronické konverze. Žalovaný se však k možným konvalidačním účinkům tohoto podání v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevyjádřil a ponechal jej zcela stranou rozhodovacích důvodů.
32. Zdejší soud tak uzavírá, že jelikož napadené rozhodnutí žalovaného otázku možné konvalidace formálně nedokonalého odvolání žalobce jeho dodatečným potvrzením či doplněním vůbec neřeší a tuto problematiku zcela pominulo, trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

VII. Závěr a náklady řízení

33. Poněvadž krajský soud vyhodnotil napadené rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, nezbylo mu, než toto rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.].
34. V dalším řízení je žalovaný povinen posoudit, zda podání (odvolání) doručené správnímu orgánu I. stupně dne 26. 5. 2023 doplněné o vlastnoruční podpis žalobce a opatřené konverzní doložkou je způsobilé dodatečně zhojit odvolání doručené žalobcem témuž orgánu dne 27. 3. 2023, či nikoliv. Tímto právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V nynější věci byl žalobce úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklady v souvislosti se zastoupením advokátem Mgr. Davidem Smrčkou, které bylo ukončeno v průběhu soudního řízení. Dle soudního spisu učinil zástupce žalobce v řízení prokazatelně tři úkony právní služby, konkrétně (i) převzetí a přípravu zastoupení, (ii) podání žaloby a (iii) sepsí repliky, vše v sazbě 3 100 Kč za jeden úkon (celkem 9 300 Kč). Dále mu náleží i náhrada hotových výdajů v paušální sazbě 300 Kč za jeden úkon (celkem 900 Kč). Jelikož zástupce žalobce nebyl plátcem DPH, nenavyšoval soud odměnu za zastupování žalobce o tuto daň. Celkově tak náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, již je žalovaný povinen uhradit žalobci za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

